

ROMÁN

Masové kuličky se šlehačkou

VÍTĚZSLAV
JAREŠ

Masové kuličky
se šlehačkou

VÍTĚZSLAV JARĚŠ

ČÁST PRVNÍ
MARTINA

Martina – perfektní večer

Ten večer musí být perfektní! A taky že bude! Navrhne Pavlovi, aby si našli nějaký větší společný byt. To jeho dojíždění... to je jako střídavý vztah. Aspoň takto se jí to začalo jevit. Teď nastala ta správná chvíle. Její ustrašený instinkt konečně blahovolně přikývl, orazítkoval toto rozhodnutí a s přejícím úsměvem podepsal. Zpočátku byla opatrná. Není divu, její exmanžel s líbivým obalem se proměnil v proradného křiváka, který by na výstavě padouchů vyhrál hlavní cenu pro masové zlotřilce. Její křehkou důvěru v mužské pokolení zmrazil, rozbil, ona se roztekla a ještě ji ve finále vyfoukal fénem, že po ní nezbylo ani památky. Vyfoukaná důvěra! To tedy dopadla. Zanechal jí dárečky. Zpočátku vůbec netušila, že přestal chodit do práce. Ne, ne. Ani zdání. Naopak začal navštěvovat herny a zapadl mezi družné kumpány a povaleče. Prohry, alkohol, lelkování, nevěry, půjčky a následně exekuce jejich společného majetku a rozvod, který přišel příliš pozdě. Exekuční mašinérie ji svou cirkulárkou začala rozřezávat napříč, podélně, diagonálně, zevnitř i svrchu. Jak si vzítí mistra v disciplíně budižkničemovství. Naštěstí potkala Pavla a konečně se zase vše v dobré obrátilo. A dnes se bude oslavovat víc věcí.

V zámku zarachotily klíče. *Konečně je tady!* Dveře se pomalu otevřely, zjevil se Pavel a vstoupil s obrovskou květinou v ruce. Svazek červených růží. Ne, na to, aby jí nosil květiny, si nikdy nepotrpěl. Bože, jak jsou spjatí. Má velkou intuici, pomyslela si rozzářená Martina a vrhla se k němu. Zlehka zaregistrovala, že se tváří tak nějak otupěle, ale proč? Tuto zmatenou myšlenku zahlušila spousta dalších pozitivních. „Ahoj, miláčku! To jsou krásný kytky.“

Radostně ho objala. „Děkuju. Dneska se hodí. Budeme slavit. Máme co. Překvapení!“ Dlouze ho políbila, ale připadal jí nějak ztuhlý. Jemně se vyprostil. „Překvapení? To je skvělé. Vážně skvělé!“ řekl tak trochu mechanicky. Uchopila růže a přivoněla si. Vůně sice nic moc, ale jinak byly nádherné. Pevné stonky, květy tuhé, prostě krása. „Musím je dát hned do vody. A taky to oslavíme. Koupila jsem bifteky. Snad je neupeču moc jako minule. Ale už jsem se poučila.“

Dosedl na malou židličku v chodbě, pozoroval ji, jak nadšeně vyndává velkou skleněnou vázu, kterou jí koupil ve sklárně v Malé Skále, kde si vyzkoušeli sami i foukání skla. Hand made glass. Jo, takových už moc není. Martina zastříhávala konce stonků a láskyplně je vkládala do vody. „Ty jsou vážně moc hezký. Vážně moc. Vždyť jsi říkal, že je živých škoda, že brzy zvadnou. Že jsou lepší nějaký trvalky? Tak proč tak najednou?“

Neodpovídal jí, ale ona byla tak zaujatá aranžováním květin, že si toho vlastně ani nevšimla. Neviděla, jak tupě zírá na sedřené kožené tenisky. Žádné tkaniny a umělotiny. Poctivá kůže. To měl rád. Chodil v nich i v zimě. Ty jsi měl za předky Eskymáky, ne? Dobírala si ho několikrát. Zimomřivý opravdu nebyl. Oproti ní. Ještě jednou květiny přehlédla kritickým okem s nakloněnou hlavou a spokojeně přikývla. Poté se otočila k němu. „Máš už hlad?“ Květinové rozněžnění vystřídal ženský pragmatismus. „A proč se konečně nezujješ?“

Pořád tak zíral před sebe.

S úsměvem si povzdechla. „Se tváříš jako boží umučení. Dneska slavíme přece! Překvapení! Nejsi zvědavý jaký?“

Přikývl, aniž by odvrátil zrak od svých popraskaných bot.

Úsměv jí přešel. „Stalo se něco?“ už i ona nasadila trochu ustrašený výraz. „Někomu něco? Nějaký úraz?“

„Ne. To ne. Nic takového. I když. Ale tak nějak jinak.“

„Proboha, co teda? Ti vůbec nerozumím. Dneska.“

Začal si konečně rozvazovat tkaničky. „Nikomu, koho znáš, se nic nestalo. Jako fyzicky, myslím. Máme tady nějakýho panáka?“

„Toho ferneta. Teda jestli jsme ho... ale ne, ještě tam něco bude.“

„Tak to rozlej.“

„Nachladila jsem sekt. Když máme co slavit.“

„Potřebuju tvrdej,“ řekl neústupně.

Proč se na mě pořád nedívá?

„Potřebuješ tvrdej, naliju ti tvrdej,“ řekla trochu trucovitě.

Přikývl. „Jak já tě mám rád. Strašně moc!“ řekl náhle vroucně. Zvláště náhle. Ale ta náhlost ji nezajímala. Ale způsob, ten tón, ta spontánnost, ta něha v hlase. Jakoby se vzduch kolem prohřál a tetelil. Kliše scéna, kliše pocit, ale krásný. Podívala se na něho s uvědoměním si, jak je šťastná. Konečně se jí díval do očí. Ten jeho láskyplný pohled. Ale zároveň tak nějak bolestný, uvědomila si. Copak láska bolí? Tedy šťastná láska? Ano, někdy svírá.

„Já na ty slova nejsem,“ řekl a nadechl se. „Ale... ale musím říct, že jsem nikoho v životě neměl raději.“ Zase s takovým podivným úsměvem sklopil zrak.

„Děkuju,“ zašeptala. „Já ti půjdu nalejt,“ řekla v náhlých rozpacích.

Podíval se na ni, zavrtěl hlavou. „Vlastně ani ne. Nějak mě přešla chuť.“

„Tedy, chlape, víš ty, co vůbec chceš?“ zeptala se zvesela.

Uhnul pohledem, kousl se do koutku rtů a přikývl. „Vím.“

Zpozorněla. „Před tím ses tvářil zaraženě. Ale teď vypadáš hrozně. Jako by někdo umřel.“

„Nikdo neumřel. Zatím. To ne. Spíš naopak. Tak nějak.“

„Co to povídáš, proboha?“

„Ale. Jak bych to vysvětlil.“

„Jak asi? Přece normálně. Vždycky jsme si všechno říkali. Tak snad v tom můžeme pokračovat.“

„Já vím. Jenže... jenže tohle je jiné. Jenom hledám nějakou vhodnou formu.“

Nakonec ji našel. Bylo to prosté. „Jak jsem řekl. Mám tě moc rád. Jako nikoho jiného předtím. Ale...“

„Ale co?!“

„Ale musíme se rozejít.“

Zasmála se. „Co to je zase za pitomej vtípek? Zrovna dneska.“

Jenže on se netvářil, jako že vtipkuje. Pořád to tam měl. Tu bolest v očích. A právě kvůli tomu pohledu se v ní začaly objevovat pichlavé varující myšlenky. Začalo to jednou. Zahlušila ji. Jenže vyskočila další výstražní. Svítila jasně červeně. BACHA! I tu se snažila ignorovat. Jenže ten jeho výraz! „Co to je za pitomej vtíp?“ zeptala se znovu. Jenže tentokrát už ne pobaveně. Ale se strachem. Strachem a obavou z toho, co asi tak náhle a úplně nesmyslně přichází. Zbláznil se? Je pořád nemocný? Nějakou dobu se s ní nechtěl vídat, že má vleklou chřipku, tak aby ji nenakazil. Neviděla ho dlouho. Nějaký nežádoucí účinek? Zatmění mysli? Pocítila slabost. Paniku. Těžká víčka.

Promluvil věcně. „Je mi to moc líto. Moc. Ale nemůžeme spolu už být.“

Vytřeštila oči. Konečně naplno pochopila, že to tak nějak jako snad myslí vážně, nebo co!?? „Co to říkáš za nesmysl!“

„Bohužel. Víam, že budu za hajzla. V tvých očích teda. Ale není to nesmysl. Musí to skončit. Mezi námi.“

Začala se nahlas smát. Nepatříčně. Na první pohled hloupě. Ale na první. „To si jen tak přijdeš mírnix týrnix a vyklopíš tady na mě takovou hovadinu?“

Pokrčil rameny.

„Máme se rádi?“ zeptala se.

Přikývl. „Já ano.“

„Já samozřejmě taky. Takže co... a proč bychom se jako měli rozejít? Z ničeho nic! Taková krávovina! Řekni mi nějakýj pitomej důvod. Dva lidi se nerozcházejí přece, když se mají rádi? Pokud to nejsou úplní hlupáci. Takže proč... proč bychom jako my dva? My přece žádní pitomci nejsme!“

„To ti nemůžu povědět,“ řekl a zase ten jeho sklopený zrak.

Dostala vztek. „Jasně, tak že ty sem po nějakým čase napochoduješ a jen tak mi tady na prahu vpálíš, že mě máš rád jako nikoho před tím a potom mi dáš jako zákusek, že jdeš od válu? To jako myslíš, že to jen tak? Nejdřív mě zblbneš. Já husa se do tebe zamiluju, přesvědčím sama sebe, že všichni chlapi nejsou úplní pitomci. A ty potom na mě vyrukuješ s takovou neuvěřitelnou blbostí! Co si, sakra, o sobě vůbec myslíš?“

„Já vím, já vím,“ blekotal.

„Můžeš mi, prosím tě, říct proč? Co jsem ti udělala? Řekni mi, co jsem ti udělala?“

„Ty? Ty samozřejmě nic! O tobě to celé není.“

„Tak o čem, kruci? O čem teda? Že tě popadl takovejhle amok? Z ničeho nic. Mám právo! Mám právo, abys mi řekl proč!“

Zprudka vstal. Já prostě nemůžu! Nemůžu ti říct proč. Já... asi bude lepší, když půjdu. Dej mi vědět, kdy si mám přijít pro věci. Až tady nebudeš. Nechám ti potom klíče na stole. A zabouchnu.“

„A zabouchneš. Za sebou. Za námi. Jen tak. Super! Vážně super!“ povahou mírná Martina vztekem vibrovala. „To se mi snad zdá! To přece! Přece není možný tohleto! Řekni, že to je nějakýj tvůj nejapnej vtip! Nějaká hloupá sázka! Trapná! Že tohle...“ rozhodila rukama. „Že tohle nemůže... to přece!“

„Promiň. Moc se omlouvám. Já. Já tě mám moc rád. Ale promiň.“

„Moc rád? Kdybys opravdu měl, tak takhle nikdy! Lháři! Kecálisto!“

„Odpusť. I když vím, že to asi nedokážeš.“

Martina ukázala ke dveřím. „Vypadni! Ty... ty... okamžitě vypadni! Srabe jeden!“

Přikývl, otevřel dveře, udělal dva kroky a pomalu je zavřel. Jen to tak trochu cvaklo. A Martina zůstala sama. Nevěděla, jak dlouho strnule zírala na zavřené dveře. Ještě před pár minutami se celá natěšená třásla na perfektní večer. Večer ve dvou. A takhle. Ale proboha proč?

Před časem... Martina – nervy před

A je to tady! Pracovní pohovor v severském nábytkovém řetězci Li-ne-a NORWEGIAN furniture, k. s., které všichni prostě přezdívali Linea, se neúprosně blížil. Rozhodující kolo. Třetí. Za sebou měla on-line pohovor s hlavní HR manažerkou Linea z centrály a osobní schůzku s personalistkami na pobočce na Chodově, kde by v případě úspěchu měla nastoupit. Jenže pořád tam byla ta záludná vsuvka v *případě*. Mrkla na hodinky. Jo. Jede včas. Ale stejně jí to neuklidnilo. Tep kolik? Tak sto dvacet? Sto padesát?

Seděla ve firemním autobusu, který jezdil z metra. Koušek od ní seděly dvě ženské. Jindra a Uršula. Jindře letos čas odklepl čtyřicítku. Kulatý obličej, trochu neustále vyvalené oči, jakoby její celý život se proměnil ve velký údiv. Asi tím, že někdo workáč nepovažuje za stěžejní bod životaběhu. Černé vlasy, stažené do culíku, nahore a po stranách jí trochu řídly, což kontrastovalo s hustým černým obočím. Dárek od Stalina? Trochu silnější zadek a chodí doširoka jako námořník. V práci naprostá perfekcionistka a tuto vlastnost vyžadovala po ostatních, čímž

je iritovala. „*Do prdele, když jdu na směnu s ní, připadám si jako před zkoušecí komisí u státnic,*“ zasténal tuhle kolega Viktor. A to ho čekaly tři směny s Jindrou po sobě. *Inferno na workáči.*

Uršule bylo tak přes pětapadesát, i když byste jí to nehádali. V Čechách se usadila před lety po přestěhování ze Slovenska. Snaha mluvit česky vycházela tak na půl. Kartami zamíchalo ještě spolubydlení s Brňankou a její hantec. Měla krátké vlasy, takový klučičí sestřih. Barvila si je mahagonovou barvou, ale vždy se to nějak zmrvilo a vyšla z toho ostře rezavá. Měla obličej prakticky bez vrásky. Kdyby se o tomto kožním zázraku dozvěděli v marketingu nějaké firmy na výrobu krémů, okamžitě by ji angažovali do reklamní kampaně. Její vyhlazený obličej akceleroval jedinou lichotku od exmanžela za třicet let soužití: „*Ta tvoje držka je jako prdel mimina na malovaném nočníku!*“ Hodila po něm kastrolem. Nočník nebyl po ruce. V kastrolu byla vroucí polévka. Uršulina energie se vyznačovala přebujelým napětím a zatím do ní nikdo nedokázal našroubovat pojistky. Její verbální dikce a kadence působila, jako byste pouštěli nahraný hlas dvakrát rychleji. Často nosila na hlavě červenou pletenou čepici, ze stejné vlny svetr a sukni. Procházela červeným obdobbím. Vše si upletla na ubytovně. Všem rozdávala pletené dárky. Po večerech spolubydlící civěla na Ordinaci v růžové zahradě a ona pletla červené svetry. *Hladce obrace, hladce, obrace* drmolila přitom potichu do dialogů přepřáčených nevěrohodných herců. Zrovna včera se ale pohádaly, protože spolubydlící Uršule zamokřila jako vždycky všechny její ručníky, jak si je dávala pod hlavu, když ležela ve vaně. A nakonec jimi vytřela podlahu, po které capkala, aniž by se osušila. „*Proč si jich teda nekoupíš víc u vás v práci? Máš slevu, ne!*“ Bránila se spolubydlící, jako by zaměstnanecká sleva byla logickým odůvodněním mokření jejích prodřených ručníků.

Uršula se protáhla. Moc se nevyspala, chtěla doplést ten svetr, který veze v igelitové tašce z Alberta a kterým chce obdarovat ředitele obchodního domu Igora, až půjde kolem na kontrolu. Šplhy, šplhy. *Ten bude šťastný!*

Autobus na zpomalovacím retardéru drsně poposkočil, protože řidič jel až příliš rychle. Skoro to vypadalo, že těsně před ním ještě přidal. Všichni cestující sebou škubli jako klasy při poryvu větru. I Martině cukla hlava. Uršula nadzvedla čepičku, prohrábla si krátce šedivé zastřižené vlasy, vyklonila se do uličky, aby viděla na řidiče. „Somár zachujený. To je ten holohlavý. Hentý... oný... v tej palici nič nemá.“

Jindra se také naštvála. „Hlavně, že on má vypolstrovanou sedačku.“

„Pokaždý, keď to tady hopsne, si namelu kostrč. Vždycky.“

Jindra kousla do čokoládové tyčinky. „Prý to dělá naschvál,“ řekla s plnou pusou.

Uršula konsternovaně nadzvedla obočí. „Si děláš prdel? Chuj placatý.“

Martina se snažila představit si placatého chuje, ale fantazie byla ještě rozespalá a zívající.

„Blanka z kuchyní to říkala. Prý ho zná,“ upřesnila Jindra.

„Ta zná všech a všechno,“ příkře odsoudila kolegyni Uršula.

„Hm, to teda jo,“ řekla a zachrastila obalem od tyčinky. Poté se na chvíli odmlčely. Jindra si začala rozepínat a opět zapínat stříbrný zip na rukávu kožené bundy, kterou si minulý týden půjčila od kamarádky v práci. Ten den se náhle ochladilo a kolegyně měla ve skříňce bundu navíc. Jindra ji zálibně přejela pohledem. Možná si pořídí taky něco takového, připadá si tak nějak drsněji. Chlapsky. Pootočila hlavu směrem k Uršule. „Co včera? Všechno v poho?“ zeptala se.

Uršula mávla rukou. „Hej. V pohodě. Elka ušla.“ Náhle se zarazila a ušklíbila se. „Iba Viktor zase nestihnul odpísať všetky věci do sana. Som to musela udělat za neho.“

Jindra se pobaveně uchechtla. „Hmmm... copak Viktor. Myslí pořád na nějaký blbosti. Když jsem měla minule šichtu, dělal kamiony on a zapomněl do patra poslat černý eskery.“

„Mu je podobné.“

„Pak se mi snažil nakecat, že nebyly. Jenže já měla starej oppregning, tak jsem mu ho ukázala. A sklapnul.“

„Boly tam. V operáku.“

„Jasně že byly. Má další černý puntík. To ať zkouší na někoho jinýho. Nějakou dilinu.“

„Oná... Mrázová zo svetiel by mu to sežrala. Ta je blbka.“

„Ale já ne. Já teda ne,“ řekla a pokývala chmurně hlavou, jako by rezolutně zamítla Viktorovu prosbu o slitování. Recyklace patří k základním firemním pilířům, a tak Viktor v tomto duchu bude rozšmelcován a přetaven na záchodové prkýnko.

„Chuj. Sloní nám oddelenie,“ řekla Uršula.

„Sloní od začátku,“ potvrdila Jindra výhruzně. Zachmuřila se a dodala: „Musíme ho nějak vyštípat.“

Kolegyně na ni pohlédla s povytaženým obočím. „Šéfová ho len tak nevyrazí.“

Jindře se oči proměnily v šterbiny. „Na něco přijdeme,“ řekla tajemně a zip zapnula tak zprudka, že ho vytrhla z jezdce. „Prdele. Za to taky může on!“

Uršula samozřejmě souhlasila. Popuzoval je. Znesvětil jejich oddělení. To jediné ony dvě pro workáč dýchaly. Měly vysoko-oktanové pracovní tempo. Jindra opravdu patřila mezi firemní profíky. Klobouk dolu. Ale. Velké ALE plápolalo jako americká vlajka nad Iwo Jimou. Ostatní kolegy tolerovaly. Superstar, Popelkovou alias Popelku, Honzu. Pracovali... dostatečně.

Dejme tomu. Ale on? Viktor? „Já ho od nás prostě dostanu! Stůj co stůj,“ řekla temně Jindra. Obě unisono přikývly a zahleděly se někam do blízké budoucnosti a zaobíraly se v duchu budoucím trudným osudem kolegy Viktora. Ne, ten z toho nevyvázne. Už dehet bublá, už se peří dere.

Jindra se zadívala na Uršulu. Aspoň že je tam ona. „Ty jediná... ty jediná z oddělení o těch věcech na place přemejšliš,“ pochválila ji.

„Vďaka,“ špitla Uršula a několikrát polkla. Zatvářila se blaženě. Snad se i trochu štěstím zapýřila. Oči jí zvlhly. Její modla. Její vzor. Její velitelka. Jenom ze žuly vytesat. Zrovna předevěčím si na ubytovně vystavila fotku na poličku. Jejich společnou. Z výletu na Dobříš. „Kdo je to,“ zajímala se spolubydlící.

„Má kolegyňka,“ vysvětlila dojatě Uršula.

Spolubydlící přiblížila tvář k fotografii, zkoumala ji, po chvílce se narovнала, zatvářila se pochybovačně a jenom pokrčila rameny. „Tváří se jako čůza.“

Čůza?! Řekla čůza? Ano, řekla. Uršula se znovu naštvála, když si na to vzpomněla. Takhle ji urážet! Příkladná svatokrádež.

Martina je poslouchala, ale polovině věcí nerozuměla. Sana? Elka? Eskery? Operák? Oppregning? To na ni mohly chrlit rovnou hieroglyfy. Firemní hatlamatilka. Přestala se o ty dvě zajímat a koncentrovala se na sebe. A na to, co ji čeká. Obavy stoupaly. Schoulila se v mysli do obranné ulity. Netušila, proč si vzpomněla na kolegyni Báru a posledního klienta v minulém zaměstnání. Ten indický zákazník na ni ječel, že mu nesahá ani po kotníky, že ona je z nízké kasty. Nechtěl slyšet, že to není možné, a ať ten zatracený plechový model Pražského hradu ve výloze mu okamžitě prodá. Vztekle dupal, z úst mu létaly sliny, jak řval, ať sebou kouká mrskat. Marně se mu snažila tím

svým tichým hláskem vysvětlit, že je napevno přišroubovaný, vruty jsou zrezlé, a že ho už v nabídce dávno nemají. Ani by ho nemohla projet kasou, a že to je jenom stará už trochu oprýskaná dekorace. Nedal si to vymluvit, křičel na ni a ona jen dál a dál vše trpělivě snášela se sklopenou hlavou.

Když tehdy konečně vypadl a rázná Bára obsloužila svého zákazníka, přišla za ní a snažila se ji povzbudit. „Já bych toho pičuse nakopla tak do rozkroku... táááák! Až by mu ten jeho turban odsvištěl někam na Mars.“ Strnula a zamračila se. „Podívej. Poprskal nám to tady.“ S výrazem odporu Barbora popadla hadr a začala stírat sklo pultu. Zachmužila se ještě víc a podívala se zblízka na hadr. Ježíš, vždyť je to nějaký žlutý. Asi kari. Fuj. Bych ho šoupla do trouby. Turbaňáka. A bylo by. Pičus na kari.“

Martina se při vzpomínce trochu pousmála. Copak Bára. Ta se dokázala ubránit. Škoda, že už nebudou spolu dělat. Nastoupila u nich na sídlišti do Lidlu. Do několika dní měla práci. A Martina? Zatím nejistota. „*Hele, proč by tě nevzali? Jsi fajn a na flooru to umíš, jsi milá ke klišům... by byli sami proti sobě,*“ snažila se ji včera uklidnit po telefonu. Nepomohlo. Stejně se křečovitě přidržovala madla v autobusu a v soukromí své mysli se naštvála na ten svět, nepříznivý osud v podobě nenadálého úmrtí galantního majitele malého krámků se suvenýry na Pražském hradě, jehož provoz tím pádem skončil. Měli tam skvělý kolektiv. Říkaly si Zlatěnky. Zlatěnky ze Zlaté uličky.

Bára jen pokrčila rameny, když se to dozvěděla. „Hulil jako fabrika. Není divu, že s ním tenhle poslední infarkt šlehnul,“ glosovala posmutněle.

Proto se Martina snažila najít nové zaměstnání. V tom malém, trochu ošuntělém butiku pracovala skoro dvacet let. Stereotypní ale jistota. Jenže stačil jeden infarkt, jedna smrt a pět nezaměstnaných ženských. Nedostaly totiž ani poslední

výplatu a její úspory? Smích. Každý rok se na silvestra dušovala, že si bude měsíčně odkládat tři tisíce na horší časy. A každý rok zůstalo u předsevzetí. Když platíte sama nájem a splácíte polovinu dluhu, který zanechal bývalý manžel gambler, těžko se spoří. *Hlavně myslet pozitivně*, nabádají v každé chytré knize o rozvoji a zvládání stresových životních situací. No jasně. Ani to nemohla přiznat své mámě, která by jí určitě pomohla. Ale to by ji do zblbnutí opakovala. *Hned jsem ti to říkala, že je to línej parchant. Ani kus polena neumí pořádně uříznout*. Máma si vzala hajného a z ní se také stal myslivec. Martina vyrůstala s rodiči na Šumavě. Její máma poměřovala ostatní podle toho, jak uměli uříznout rychle a čistě kus polena motorovkou. Kdo selhal, o něm říkala, že má ručičky maximálně na nehtíčky. Ne, matce o dluhu neřekla. Ostatně to je její problém. Jo, copak její bývalej. U kterého výherního automatu je asi právě nalepenej?

Nahlas si povzdychla. Padla zelená, řidič zařadil, rozjel se na křižovatce a zpoza konkurenčního obchoďáku vykoukla budova Li-ne-y NORWEGIAN furniture, k. s. Postavili ji ve tvaru kvádrů v modro zeleném provedení. Typických barvách norského bytového řetězce.

Martina – všichni se chystají na svíčkovou

Vyhrnuli se z autobusu a všichni zamířili spěšným krokem stejným směrem. Vystoupali na vyvýšené parkoviště a přes přechod se hnali k služebnímu vchodu. „Dneska je svíčková! To si vezmu domů aspoň čtyři porce. Manžel tu naši lineáckou miluje. A kluci taky. Tak aby se zase nehádali,“ oznamovala korpulentní

žena a zvedla na zdůraznění záměru vyplundrovat zaměstnaneckou kantýnu igelitku, skrz kterou prosvítal velký počet umělohmotných krabiček na jídlo. Samozřejmě zakoupené v Linea za cenu poníženou o zaměstnaneckou slevu.

„Dneska je svíčková? Tak do tý jdu taky,“ odpověděla jí kolegyně a její pohled získal takový zasněný nádech. Voňavá představa svíčkové plápolala ve vzduchu stejně jako firemní prapory a sešikovala chuťové pohárky do vyrovnaných řad. Trubte na poplach! Aspoň je se na co těšit. Člověk nebude tak vnímat pichlavé poznámky otrávených zákazníků, že není to a to zboží a jejich výpady, že ještě včera na internetu informovali, že téhle krabice liten fisk jsou v obchodě dva kusy. Celé dva kusy? Dva kusy? V Linea? Do druhého dne? Proberte se, přátelé! Ale hlavně, že bude svíčková. Svíčková je tady asi dobrá, pomyslela si Martina. To je třeba si zapamatovat.

Na parkoviště přijela světle hnědá stará škodovka stopětka. Původně tmavě hnědá, ale slunce a čas... dlouhý čas. Na dveřích měla plotrem nápis OLD COUNTRY B'Y. Mezi B a Y byly zbytky po lepidle, jak někdo písmeno O odlepil. Auto zastavilo, Martina si všimla řidiče s dlouhými šedivými vlasy a v kovbojském klobouku s páskem a kovovými kulatými plíšky kolem jeho klenby. Z místa spolujezdce vystoupila hezká dívka v modrobílých pruhovaných kalhotách, červené mikině s kapucí a velkých extravagantních brýlích se skly ve tvaru slz se zdviženými úzkými konci vzhůru. Připomínaly spíš nějaká americká šedesátá léta. Černovlasá, rovná ofina, světlounká skoro průsvitná pleť, trochu šikmé oči. Babička prý byla z Vietnamu, šuškal se po baráku. Ale kdo ví? Každopádně měla malý nos, velké oči. Skoro jako manga. Dívka mávla na pozdrav řidiči a vydala se k služebnímu vstupu.

„Hele, Superstar. A ten její nemožnej tatíček. Její bodyguard,“ řekla korpulentní dáma s milionem mističek bažících po svíčkové.